

[Forsvarsministeren.]

med til at deltage i den 19. Januar 1940, den Beslutning, som grundet paa Begivenheder-nes Udvikling ganske vist kun blev en Demonstration i Ord. Derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem kan opretholde denne Forklaring, for det vilde jo i Praksis betyde, at Danmark ene af Alverdens Lande skulde etablere sig som et militært Tomrum med hele den uhyre Risiko, som dermed følger. Derfor kan jeg ikke se andet — men det kan jo være, vort Syn er saa forskelligt — end, at paa Baggrund af Danmarks Besæt-telse forekommer det ærede Medlems Tale midt paa dette Omraade at være en verdens-fjern Tale, og den staar da ogsaa i skærende Modstrid med den Politik, som f. Eks. vore to Nabolande, Norge og Sverige, fører, og jeg vilde, som jeg sagde første Gang jeg havde Ordet, betragte det som meget skade-ligt og farligt, om Danmark i disse Spørgs-maal forsøger at tage et Patent, som isolerer os fra andre smaa, selvstændige Stater og ikke mindst fra de nordiske Lande.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahl-gaard kom ogsaa ind paa mine Oplysninger om de danske Forsvarsudgifter i Øjeblikket sammenlignet med andre smaa Landes, Norges, Sveriges og Schweiz', som jeg havde nævnt, og det ærede Medlem tillod sig her-under den Frejdighed, tør jeg nok kalde det, at tillægge mig den principielle Opfat-telse, at de danske Militærudgifter altid skulde staa i et bestemt Forhold til Stats-budgettets Størrelse, saaledes at man, naar man f. Eks. forhøjede de sociale Udgifter, næsten automatisk ogsaa skulde forhøje de militære Udgifter tilsvarende. Jeg synes, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, der jo saa nøje vaager over Debattens Tone her i Tinget, i hvert Fald skulde holde sig for god til ligefrem at forvrænge mine Udtalelser. Og her er Tale om en Forvrængning, idet det ærede Medlem nemlig ved, at jeg ikke har sagt noget, der blot i mindste Maade kan udlægges paa denne taabelige Façon.

Baggrunden for mine Udtalelser var jo det ærede Medlems almindelige Forbehold over for Forsvarsbudgetterne i Øjeblikket i al Almindelighed, altsaa i de Overgangsaar, som vi gennemlever netop nu. Heroverfor forsøgte jeg rent sagligt at dokumentere, at de danske Udgifter til militære Formaal i disse Aar sammenlignet med andre smaa Landes ikke er Udtryk for, at Danmark er ved at ruste sig til Døde, som jeg sagde. Hvad jeg har paapeget, er altsaa dette, at de danske Militærudgifter i 1946—47, hen-set til deres Andel saavel i det samlede Statsbudget som i den samlede National-

indtægt, ligger betydeligt under Norges, Sveriges og Schweiz' Udgifter. Medens det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard lod det indbyrdes Forhold mellem Danmarks og de to nordiske Landes Udgifter ligge, saa mente han i Omtalen af Schweiz at have fundet en Lækkerbissen og et Udgangspunkt for en historisk Belæring med den pædago-gisk løftede Pegefinger, som vi alle holder saa meget af, og som klæder det ærede Medlem saa godt. Det ærede Medlem var saa elskværdig at oplyse mig om, at Schweiz er en Forbundsstat, bestaaende af en Række Kantoner og en Centralmyndighed, og at Udgifterne dels hvilede paa Kantonerne og dels paa den centrale Myndighed. Jeg kan berolige det ærede Medlem med, at det er sivet ud, at saaledes er Forholdet; jeg har vidst det i nogle Aar. Jeg er paa tilsvarende Maade klar over, at der i Danmark, Norge og Sverige ogsaa findes andre offentlige Udgifter end lige præcis Statens. Jeg er i det hele taget paa det rene med, at der saa-vel i Schweiz som i de nordiske Lande altid vil være Forskelligheder med Hensyn til Fordelingen af samtlige de offentlige Ud-gifter, dels her i Norden mellem Staten og Kommunerne, og dels nede i Schweiz paa tilsvarende Maade mellem Myndigheder af central Karakter og af mere lokal Karakter. Men jeg troede ærligt talt, at jeg ved Bedøm-melsen af de af mig anførte Tal paa de forskellige Landes Militærudgifter havde taget fornøden Reservation over for saa grove Misbrug som dem, det ærede Medlem an-vendte. Som Korrektiv til Omtalen af For-svarsudgifternes Størrelse tog jeg nemlig ikke alene disses Andel i Budgettet, men i særlig Grad deres Andel i Nationalindtægten op, og tilføjede saa i øvrigt for en Sikker-heds Skyld paa Sp. 1189:

„Man skal jo aldrig forsøge skematisk at parallelisere Forholdene fra et Land til et andet, fordi Forudsætningerne aldrig er de samme. Men saa meget tror jeg dog, denne Oversigt siger, at Danmark med de Ressourcer, vi trods alt raader over, i ingen Henseende er ved at ruste sig til Døde.“

Det er det, jeg har sagt, og jeg mente egentlig dermed at have fritaget mig for Belæring af den Karakter, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard ynder at anvende, denne særlige Dahlgaardske Dis-kussionsfaçon, som saa ofte skæmmer det ærede Medlems baade velformede og dyg-tige Indlæg i denne Sal.

Kærnepunktet i denne Del af Diskus-sionen et jo dette, at ligegyldigt hvilket Ud-gangspunkt man tager, og ligegyldigt hvilket